

Джани Родари
Приказки по телефона

Човечето от нищо

Имало някога едно човече от нищо. Имало нос от нищо, уста от нищо, дрехи от нищо и винаги се обувало в нищо. Тръгнало на път по едно шосе от нищо, което не водело никъде. Срещнало една мишка от нищо и я попитало:

– Не се ли страхуваш от котката?

– Не, разбира се – отговорила мишката от нищо – в тази страна от нищо ям само котки от нищо, които имат мустаци от нищо и нокти от нищо. Освен това аз уважавам кашкавала. Ям само дупките. Няма никакъв вкус, но са много сладки.

– Главата ме заболя – казал човечето от нищо.

– Това е глава от нищо: даже да я удариш в стената, няма да те заболи.

Човечето от нищо искало да опита, потърсило стена, за да си блъсне главата, но стената била от нищо и тъй като се било засилило – паднало от другата страна. И от другата страна нямало съвсем нищо. Човечето от нищо така било уморено от всичко това, че заспало. И докато спяло, сънувало, че е човече от нищо и вървяло по един път от нищо и срещнало една мишка от нищо и започнало и то да яде дупки от кашкавал и излязло, че мишката имала право: просто нямали никакъв вкус.

Страната без остриета

Джованино Денгуба бил голям пътешественик. Пътувал той, пътувал и ето че попаднал в някаква страна където ъглите на къщите били заоблени, а покривите не завършвали с остър връх, а с мека гърбица. По дължината на улицата били засадени розови храсти и на Джованино му хрумнало да закачи роза на петлицата си. Докато откъсвал розата внимавал да не се убоде, но забелязал че бодлите били сякаш от гума: само гаделичкали по раката.

– Я гледай! – възкликнал Джованино.

Изад храста е показал един общински пазач и му се усмихнал.

– Не знаете ли че е забранено да се берат рози?

– Много съжалявам, но и не помислих за това.

– Добре, тогава ще платите само половин глоба – казал пазачът така вежливо, сякаш бил асленото човече, което завело Пинокио в страната на игрите. Джованино забелязал, че пазачът пише разписка за глоба с молив без връх и не се сдържал:

– Извинете може ли да погледна сабята Ви?

– С удоволствие ще Ви я покажа – отговорил пазачът.

Разбира се, и сабята била без острие.

– Страната без остриета – отвърнал пазачът толкова учтиво, сякаш думита, които изговарял, били написани с главни букви.

– Апирони употребявате ли?

– Отдавна сме ги забранили, всичко лепим с лепило. А сега моля, ударете ми два плесника.

Джованино зяпнал, сякаш се готел да глътне цяла торта наведнъж.

– Моля Ви се! Не искат да ме бутнат в дрънголника за посегателство на служебно лице. По-скоро на мен би трябвало да ми ударят два плесника, а не аз да ги ударя.

– Но тук е прието така – обяснил вежливо пазачът – Цяла глоба – четири плесника, половин глоба – два плесника.

– Ама на пазача!

– На пазача.

– Но това е несправедливо, това е ужасно!

– Разбира се, че е несправедливо, разбира се че е ужасно – отговорил пазачът – Това е толкова противно, че хората за да не бъдат принудени да удрят плесници на невинните, внимават и невършат нищо

противозаконно. Хайде, ударете ми два плесника и друг път внимавайте.

– Но аз не бих желал и да Ви потупам по бузата, най-много да Ви погаля.

– Щом е така – репил пазачът – трябва да Ви придружа да границата.

И Джованино, засрамен, бил принуден да напусне Страната без остриета. И днес той още мечтае да се върне в страната с най-вежливи обноски и да поживее в някоя къщичка с покрив без връх.

Бърканица в приказките

– Имало едно време едно момиченце, като се наричало Жълтата Шапчица.

– Не, Червената!

– А, да, Червената. Майка ѝ я извикала и ѝ казала: Слушай Зелена шапчице:

– Ама не, Червена!

– А, да, Червена. Иди при леля Диомира да ѝ занесеш тази обелка от картоф.

– Не: върви при баба си да ѝ занесеш тази пшеничена питка.

– Добре: момиченцето отишло в гората и срещнало един жираф.

– Каква бъркотия! Срещнала вълк, не жираф.

– И вълкът я попитал: Колко прави шест по осем?

– Нищо подобно. Вълкът я попитал: Къде отиваш?

– Имаш право. И Черната шапчица отговорила:

– Червената шапчица, Червената, Червената!

– Да, и отговорила: Отивам на пазар да купя доматино пюре.

– И на сън не ѝ минало това през ума: отивам при баба, която е болна, но не мога да си спомня пътя.

– Точно така и конят казал:

– Какъв кон? Това бил вълкът.

– Да. И казал така: вземи трамвай номер 65, слез на площада на катедралата, завий на дясно, ще видиш три стъпала и една паричка на земята, остави на мира стъпалата, вземи паричката и си купи дъвка.

– Дядо, ти изобщо не знаеш да разказваш приказки, всичко объркваш. А дъвка пак ще си купя.

– Добре, ето ти паричка.

И дядо отново зачел вестника си.

КРАЙ

© 1960 Джани Родари

Gianni Rodari
Favole al telefono, 1960

Източник: <http://bultext.tripod.com>
ИК АГАТА-А, С.1995

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2424>]